

cerkveno premoženje. Kteri so si rešili življenje, bežali so k Vrelo Bosne in od tod v Sarajevo na kraj, kteri se je imenoval: sv. Peter. Ker tudi tukaj ni bilo varnega zavetja, preselili so škofovski sedež v Djakovar. Zato je še danes škof Djakovački vsaj po imenu tudi škof bosanski, episcopus Bosnae argentinae. Morebiti da zopet nekdanj oživijo njegova prava na katoliško Bosno! Ko stopiva iz cerkve, pelje naju tajnik škofovski, g. Jože Fr. Wallinger v škofovsko poslopje, kder so skoro vse sobe napolnjene z najdragocenejšimi slikami raznih izvrstnih umetnikov n. pr. Matejka, Črnaka, Zajcev, Tintoretta, Dürerja itd. Vse te prekrasne podobe bodo v kratkem prenešene v Zagrebački muzej, za kteri je plemeniti vladika še 40.000 gld. daroval. Sobe si sledijo zaporedoma v ednej vrsti, in ako se vsem vrata odpró, lahko se skoz nje sprehajaš in uživaš čaroben pogled na desno in levo, posebno pa pri nočnej razsvitljavi, kedar raz vseh sten in iz vseh kotov odseva omamljiv blesek od plaho pozlačenih okvirjev velikih podob in od gladko politiranih tal. Da se težko izračunati, koliko vrednosti se nahaja v tem poslopju. Pojedine podobe cenijo po 30—40.000 fl. Od nekega italijanskega slikarja se le tukaj nahaja original, za kteri je bilo uže ponujanih nad 30.000 gld. — a zastonj. Ko si površno ogledam to sijajno galerijo slik, ki me je živo spominjala Bečkega „Belvedera“, obiščem še druge oddelke prostorne palače, n. pr. knjižnico, kterej menda ne manjka nobenega klasičnega dela omikanih narodov; grčki in latinski pisatelji pa so najbrž vsi tu, celó oni manjše vrednosti in duhovitosti. Pri oknu na mizi, kder vladika vsaki dan, kedar je doma, del časa različne knjige čita, ležalo je odprto slavnoznano delo sv. Avguština: „De civitate Dei“. cap. 6. — Vsled poznega časa ni bilo mogoče pogledati še drugih raznih rečij v mestu, n. pr. bogoslovja, zavoda šolskih sester, stare stolne cerkve in pa farne. Djakovar ima lepo, prijazno lego, v obče nizke pa čedne hiše, ozke pa ravne ulice. Gledé velikosti bi ga primerjal slovenskemu Celju, ali ne gledé lepote naravske in umetne, na katero sme le stara Celeja ponosna biti. Dobra večerja in veselo društvo sta zakrivila, da sem se podal še le pozno v noči k sladkemu počitku. Za drugi dan 1. avg. smo imeli dogovor, da hočemo rano iz Djakovara odlaziti. Ali tudi danes zakasnil se je odhod vsled grdega vremena. Strašna burja je razsajala skoro celo noč; ali tudi pri belem dnevu ni hotela pomiriti se. Človek bi mislil, da se hoče nebo v cunjé in niti raztrgati, tako neusmiljeno je padal gost in debel dež. Popisati se ne da, kako blatna in capasta je bila cesta. Pešakom je pod nogami zmanjkavalo trdnih zanesljivih tal. Konji so strigli z ušesi, in z zobmi železje grizli, ker so komaj lastna kopita izdirali iz ilovice, ne pa, da bi bili še težko obložene vozove vlekli. Gibali smo se le toliko, da nismo stali. Pri tem težavnem potu tlačila je vojake še ta malo tolažljiva misel, da

treba danes 30 kilometrov prehoditi, torej skoro 2 „marša“ izvršiti, poprej, ko dospemo v Garčin. Okoli 10. ure pridrapali smo v Piškorevce, kder smo poldrugo uro počivali in se v krčmi z vinom in mesom okrepili. Zatem je šlo skozi Verhpolje, Tajkovce, Andrejevce in Sapce v močnem vetru in gostem dežu. Prikobacali smo še le ob 4. uri popoldne na štacijo Garčin. Kvartir svoj sem precej našel brez mudnega in sitnega iskanja in popraševanja po njem. Prostora sem imel več ko zadosti: 2 veliki ali zanemarjeni in zapuščeni sobi. Šipe na oknih so bile iz debelega papirja. Od pohištva sem našel v kotu za dvermi poveženo mizo in slok stolec. Na zidu ste viseli dve karti: „Slavonija“ in „Evropa“. (Dalje prih.)

Smešničar 2. Božični večer sedita dva prijatelja pri mizi. Ko dobita skledo na mizo, se prvi, ko žlico v usta dene, opeče, da mu je kar v želodcu zagorelo; samih bolečin mu solze v oči stopijo. Temu joku se prijatelj začudi ter ves ginjen vpraša tovarša svojega: „Kaj ti pa je, da si se zdaj posolzil?“ Uni odgovori: „Lani, ravno na sveto noč mi je moj ljubi brat umrl i ta spomin mi je bridek.“ Med tem se je že tudi drugi opekel i tudi on se kar posolzi. Prvi se namuza, pa požegeče prvega rekoč: „No, kaj je pa tebi tako zagrenelo, da si se z menoj vred posolzil?“ Ta mu pa reče: „O, to me peče, da niso lansko zimo tudi tebe z bratom pokopali.“ J. P.

Razne stvari.

(**VABILO.**) Vse ude kat. tiskov. društva vabi na občni zbor, kteri bode v sredo 15. jan. zboroval ob 11. uri v stanovanju g. predsednika prof. Križaniča, odbor.

(*Ptujski nemški list*) „Pettauer Wochenblatt“ je prenehal izhajati zaradi pomanjkanja zadostnih naročnikov.

(*Strašna nesreča*) zgodila se je na južnem kolodvoru v Mariboru; delavec je sneg ogrebal, se popeljal in pal na železni svetilnik tako, da se je z levim oprsjem ob njem nataknil. Rana je smrtna.

(*Magjaron Urica*) posestnik hiše v Slatini, bil je načelnik policijski v Mostaru v Hercegovini pa je ondi nekaj zakrivil, da so ga sedaj zaprli.

(*Glasoviti tat*) Mat. Stubec je pobegnil iz Slanec pri Ormožu potem ko je pri dvema posestnikoma vlomil.

(*Porotnice v Celju*) začnejo poslovati letos prvič 13. januarja.

(*V Zidanem mostu*) so lansko leto 18.000 vojakov vračajočih se iz Bosne z živžem preskrbeli.

(*Mariborske čitalnice*) novi odborniki so gg. Kačič, Holobar, Škoflek, Dominkuš, Ambroš, Srnee, Brelih, Ulrih.

(*Žandarja ustreliti*) je hotel tat Simon Krivec na Ptujski gori; ali žandarjeva krogla ga je prej zadela. Ničvrednej je smrtno ranjen.

(*Novo šolo pozidalu*) so v Digošah; poslopje je stalo 3000 fl. Svitli cesar so darovali 300 fl.

(*Mahrenberške gospe*) so na sveti den oblekle 83 ubogih otročičev in jih lepo oblekle. Bog plati!

(*Vrančani*) so napravili tombolo za uboge šolarje in tako skupili 83 fl. Lepo, hvalevredno delo!

(*Nadučitelj v Ljutomeru*) je postal g. Horvat, nadučitelj pri sv. Urbanu nad Ptujem.

(*Sv. Mohorjevo društvo*) pridene letošnjemu koledarju podobo očeta Slovencev, predragega nam dr. Bleiweisa.

(*„Besednik“*) v Celovcu je prenehal izhajati. Koroščem je treba lista, kakoršen je „Slov. Gosp.“ ali „Novice“! Koroški narodnjaki, ne pozabite tega!

(*Č. q. Ivan Sparhakl*) je prezentiran za faro sv. Petra v Medvedovem selu č. g. Merkuš pa za Šetale.

(*Za družbo duhovnikov*) so vplačali č. gg. Kandut 33 fl. (ust. dopl.), Flek 11 fl. (ust. dopl.), Valenčak 11 fl., Mlakar 12 fl., Caf 11 fl. Letnino so vplačali: Verk Henr. in Lempl po 2 fl., Šmid, Vraz Ant., Kalin Fr., Jan Fr. in Urek po 1 fl.

Loterijske številke:

V Gradcu 4. januarja 1879: 55, 18, 7, 82, 12.
Na Dunaju „ „ 27, 14, 2, 29, 76.

Prihodnje srečkanje: 18. januarja 1879.

Prostovoljno na prodaj.

je gospodarstvo z 2 oraloma zemljišče, za vsakojako podjetje primerno blizu Slatine (Sauerbrunn) pri stezi. Sedaj je ondi dobro obiskovana krčma. Ima 3 sobe, kuhinjo, klet in blev. Ljudem, ki se letos ženiti nameravajo pa lastnega posestva nimajo in vendar kaj denarjev glešajo, bi ovo posestvo dobro ugajalo in bi zamogli krčmo takoj prejeti in nadaljevati. Cena je zarad nagle preselitve menjša od 1400 fl. Popraša se naj pri G. Čokelcu v Slatini.

Naznanilo.

Dajem uljudno na znanje, da sem se s soderstvom in očetno fabriko iz očetove hiše (Kärtnervorstadt šte. 33.) prestavil v svojo lastno hišo v koroški ulici št. 18, ki je prej bila Leirer-jeva.

Zahvaljujem se mi za dozdaž skazano zaupanje in prosim mi še naprej ohraniti ga in me z obilnimi naročili počestiti.

V Mariboru 21. dec. 1878.

2—3

Feliks Schmidl.

Naznanilo.

Dozvoljamo si p. n. občestvu najljubše neje naznaniti, da pozlatarsko in malarsko podjetje pod firmo

JAKOBER in HAGER

v sv. Florijanski ulici v Ptuju

nadaljujemo, je priporočujemo in prosimo, naj se nam ovej stroki pripadajoča opravila zaupajo, zlasti lepšanje, priredovanje in malanje podob in altarjev, če treba v zlatem brokatu in gotiškem slogu, vse po nakazilih umetelnega društva.

Opozorujemo dalje na marmoriranje in pozlačevanje, katero izvršujemo snažno, elegantno in pravilno po najnižji ceni. Sprejemamo tudi izdelovanje podob, okvirjev, okenskih karnis, ali iz nova ali v popravco po najcenejšem načinu. Tudi dajemo na ogled obrazce za marmoriranje. Za obilna naročila prosimo

Jakober in Hager.

O božiču prišla je na svitlo knjiga

„Dr. Bleiweisova svečanost“

slavljena dne 18. in 19. novembra 1878.
v LJUBLJANI.

Opisal po svojih stenografskih bilješkah
Anton Bezenšek.

Razen točnega opisa svečanosti donša knjiga vse važne govore in zdravice od besede do besede, vse telegrame in pisma itd., pa tudi prav lepo in dobro sliko dr. Bleiweisovo, ter njegov životopis (spisal profesor dr. Celestin).

Zavolj svoje elegantnosti (ličnosti) je ta knjiga prav primerna za božična in novoletna darila. A sploh kot lep spominek naše velike narodne svečanosti ne bi smela manjkati nobenemu izobraženemu Slovincu!

Cena s poštnino 60 krajc. — Naročuje se najlože s pošto nakaznico pri uredništvu

„Jugoslav. Stenografa“
v ZAGREBU.

2—3

(Dobivala se bo knjiga tudi pri večih knjigarjih po 70 krajc.)